

4437 1ste Beh. af Lovf. om Stabf. af fovef. Lov af 1ste Aug. 1870 om Udf. af Kreditbeviser. 4438

at jeg antager, vi med Hensyn til dette Spørgsmaal staa paa et Standpunkt, hvor man kan se bort fra den Uenighed, der muligvis kunde være tilstede om Regjeringens politiske Handlemaade i det Hele, saaledes at vi tale i Almindelighed som gode Husholdere paa Statens Begne om, hvad der vil være rigtigt og hensigtsmæssigt for vore Finanser. Jeg vil da bede Thingets ærede Medlemmer om at erindre, at Situationen er følgende. Vi have en Reservecfond af en meget betydelig Størrelse — naar disse Kreditbeviser regnes med, vil Beløbet blive en 40 Millioner — og over denne Reservecfond er Finantsministeren raadig indenfor Grændser, som ingenlunde ere lobbestemte, men som ved forskjellige Udtalelser, Aftaler o. s. v., der ere komne frem ved forskellige Leiligheder, ere aftalte indenfor saadanne Hensyn, som af Alle ere erkjendte for at være rigtige og hensigtsmæssige. Jeg tror, at det efter alle de Forhandlinger, som have fundet Sted saavel i dette Thing som ogsaa i det andet Thing, maa siges at være anerkjendt fra alle Sider, at Finantsministeren, naar hans Kassebeholdning af en eller anden Grund bliver saa lille, at han ikke er istand til dermed at bestride de ordinære Statsfornödenheder, maa være bemyndiget til at søge Hjælp dertil i Reservecfonden. For at tage et Tilfælde, der ligger allernærmest for, vil jeg tage følgende Exempel: Sæt, at en af de betydeligste Statsindtægter af en eller anden Grund viser en meget mindre Indtægt, end man ved Finantsloven har gjort Regning paa, og at Kassebeholdningen som en Følge deraf smelter saaledes sammen, at Statskassens indtægt ikke kan gaa, da er Finantsministeren bemyndiget til at benytte Reservecfondens Midler for at skaffe sig den nødvendige Hjælp. Derom er der ikke nogenfinde i alle de Aar, jeg har været i Rigsdagen, blevet opkastet nogenfomhelst Tvivl. Lad os nu antage, at dette Tilfælde indtræder i et af de nærmeste Aar, at altsaa Kassebeholdningen bliver for lille, saaledes at den ikke

mere kan bestride Statens Fornödenheder, og at det bliver nødvendigt for Finantsministeren at ty til Reservecfonden, saa vilde en saadan Bestemmelse som den, man har tænkt sig, medføre, at Finantsministeren vel kan bruge alle de øvrige 38 Millioner Rb., men ikke disse 2 Millioner Rb. Sæt nu imidlertid, at Forholdet var saaledes, hvad meget let kunde hændes, at det netop var disse 2 Millioner, han kunde benytte med den største Fordel for Finantsterne, med mindst Tab, med mindst Udgift, i det Hele taget mest hensigtsmæssigt uden at forstyrre de almindelige Kreditforhold, saa vilde dog en saadan Beslutning, som den, man her har tænkt sig, medføre, at man kom til at gjøre det Uhenigtsmæssigste fremfor det Hensigtsmæssigste, det mindre Hensigtsmæssige fremfor det mere Hensigtsmæssige, og en saadan hæmmende Bestemmelse vilde altsaa bevirke, at Statens Finanser kom til at lide et Tab, som de kunde have undgaaet. Jeg tror, at de ærede Herrer kunne være fuldstændig rolige med Hensyn til dette Punkt, thi en Finantsminister bestemmer sig ikke let til at udgive et Papir som Kreditbeviserne, naar han ikke er nødt dertil; enhver Finantsminister, som har nogen Interesse for sit Embede og nogen Indsigt i sit Sag, ved, at det at udgive Kreditbeviser uden Grund er en ikke lidet kostbar Maade at skaffe sig Penge paa, saaledes at det altsaa kommer hans Kasse til Skade og Tab, naar han udgiver dem, affet fra, at det ogsaa i Fremtiden kan berede ham Forlegenheder, naar Kreditbeviserne skulle indløses, jo flere han har udgivet. Han er i det Hele taget meget lidt tilbøielig til at sætte flere af disse Papirer i Circulation, end Statens Tærv nødvendigvis udkræver, og jeg tror altsaa, at de Herrer kunne være fuldkommen rolige i den Henseende; naar ikke Nødvendigheden derfor og Kravene dertil ere tilstede, vil der ikke leifindigt blive udgivet et eneste af disse Papirer; men Kravene kunne komme, det kan blive nødvendigt at skaffe et saadant Tilflud fra Reservecfonden til